Anul II Nr. 10

4 pagini 3 Lei

DUMINICA 23 FEBRUARIE 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SAPTAMANAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMANEASCA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

[illegible] la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. [illegible]

REVOLUTIA ROMANEASCA

CE A FOST — CE VA FI!

de TOMA VLĂDESCU

PROF. A. C. CUZA

Nici odată poate mai mult decât astăzi spiritul public nu s'a arătat mai viu, mai curios, mai activ, încercând să descifreze prin atâta confuzie toate posibilitățile zilei și să întrevadă chiar mai depărtatele orizonturi în care va fi să trăim.

Sunt astfel o mie de întrebări care revin, sunt poate altele, atâtea, care pentru prima oară apar... Și să recunoaștem că cetățeanul nostru are dreptluturi să fie puțin uluit! Câte saluturi a trebuit să învețe... Câte uniforme? Câte formule? Câți sfinți și-a schimbat la icoane! Omul care până deunăzi, până mai ieri, până ieri chiar, te obligă la o necondiționată supunere, a doua zi putea să nu mai fie decât simplu delicvent căutat de organele siguranței și arătat concetățenilor lui ca un răzvrătitor al Statului sau ca un uzurpator de putere. Gimnastica asta cu nervii noștri al tuturor, s'a făcut de mai multe ori până azi... Nimeni nu e de vină! Desigur... Sunt vremurile în care trăim! Vremuri, pe tot pământul, revoluționare — și atunci firește că liniștea nu ar fi compatibilă cu acest cutremur universal. Probabil, cauze foarte adânci, atacă de mult timp speciile noastre, până astăzi când am văzut izbucnind vulcanul — a cărui erupție nu știm nici cât va mai dura, nici până unde va ajunge să-și împartă dezastrele.

In indiferența aproape ostilă a unei țări care nu izbutea să priceapă prea mult... In această lucrare inițială însă, fără îndoială că A. C. Cuza nu va fi fost numai atât. Dar exemplul vieței lui mai întâi, această surâzătoare părăsire absolută de toate mediocrele bunuri sub care viața ne învinge și ne desfigurează, acest „TU VEI LUPTA NEPASATOR DE TINE" pe care A. C. Cuza l-a strigat cel dintâi, — iată grăuntele care a rodit, fermentul marelui început, „mustul care fierbe" cum a numit Goga această imensă risipire de suflet a unei splendide generații. Dar dacă A. C. Cuza a început, rămânând până azi să continue, Goga a exaltat elanul acesta — scrisul lui nu e decât un lung fior, care nu se mai pierde! — iar Corneliu Codreanu, transfigurat de o învățătură pe care pretutindeni o recunoaște, n'a mai avut liniște, n'a mai avut odihnă și a murit ca să lucreze până la sfârșit, cu jertfa lui chiar, această mare inițiere care poate nu era decât împlinirea [illegible] Destin.

împlini! Cu aceste morți cari s'au [illegible] la temelie, dar și cu atâtea sacrificii altele, pe care astăzi desigur va fi necesar să le cunoaștem mai amănunt! [illegible] oameni care au acceptat să fie [illegible], din țară, pentru același adevăr prigonit, decât să participe la actele [illegible] ale crimei și ale [illegible].

Dar în felul ăsta Revoluția noastră în mers, și în atât mers ascendent, nu [illegible] decât brațul de fier care să-i dea formula Statului, care să facă din rosturile ei [illegible] figura Țării. Generalul a fost ace[illegible]

CORNELIU CODREANU

[illegible]

Flacăra lui Goga...

Din „națională" astfel, cum ar fi putut să pară la început, Revoluția noastră a întreprins sufletul însuș al unui neam, a prins toate sensurile existenței, a crescut în sfârșit pe toate planurile de viață. „Moral", spiritual", și „național" desigur, se uneau acum, se rezolvau par'că în acest lucru unic care nu era decât „cultura", maturitatea noastră, și în care aș zice că un sincer „fenomen românesc" izbutea în sfârșit liber s'apară.

Când a strigat el întâi? L-am auzit în timpul guvernului Goga. A fost o vijelioasă și totuș o destul de oprimată ridicare de cap! Aceste „vremi prerevoluționare" pe care Goga le presimțise demult în atmosfera unui timp tulburat, și pe care ca nimeni altul s'a priceput să le spună cu accentele lui de profet, vremile astea erau acum împlinite — iar Goga avea să fie primul semn... cum trebuia să fie și primul martir! Această filă care s'a întors în cartea neamului, — a trebuit s'o plătească el însuș cu viața! Il văd și astăzi cu figura lui dârză, cu eleganța lui rară care aducea par'că ceva din tradiționala boerie a țăranilor, cu o nobilă nuanță de senior sau de prinț transilvan...

OCTAVIAN GOGA

Înflăcăratul martir! Ce înalte destine l-au căutat?... Evoc aceste vibrante priviri de atât nostalgic verde marin — dar în care, deopotrivă, ardeau par'că, de dor, toate colorile cerului... De chipul lui, nu mai mă pot despărți! Il văd iar, ca de atâtea ori, la Președinția Consiliului sau acasă la el, îl aud spunându-mi că altădată, după cădere, o încredere totuș nelimitată — „noi vom fi chemați... vom fi chemați să operăm o restitutio in integrum!" — și îl urmăresc până în clipele mortuare, în aceste cântece funebre, înecate de jalea mulțimii, când asasinii lui erau ei înșiși acolo, de față, ca să se încredințeze par'că mai bine că Goga totuș a putut fi doborît!

Nu era însă atunci decât începutul... Prima jertfă care s'a găsit necesară! Prometeul definitiv înlănțuit acum, își lăsase ochii să cadă peste destinele Românilor, pe cari atât i-a iubit, iar figura lui senină de mort, în ziua neagră de atunci, părea să ne spună totuș cu acest întreg sacrificiu, adevărul covârșitor al eternelor învieri —

Durerea noastră aduce cald
și bine
Celor hrăniți cu jertfele din
noi.

Și într'adevăr așa am crescut. Așa ne-am ridicat, așa ne-am putut

Vom merge înainte

Dar atunci, iară, unde vom [illegible]?

In orice caz nu ne vom mai întoarce din drum! Am vorbit de un „fenomen românesc" care acum pentru prima oară apare, ca să ne rezume pe toți, și pe care vom avea tot timpul să-l privim așa cum este, în revelatoarele lui măsuri. Lucrul acesta atunci, va trebui să-l păstrăm. Și va trebui mai ales să-l desăvârșim! Să nu ne uităm dacă s'a lucrat totdeauna bine sau rău, dacă oamenii au izbutit totdeauna să fie înalți cât ideile lor, sau dacă au căzut uneori sub atâta glorioasă povară și să nu ni se pară că totul este pierdut, că bronzurile s'au sfărâmat dacă au putut să cadă câteva pete peste statui...

Dacă oamenii au fost deficienți — și numai ei, desigur — atunci alții se vor găsi, vor trebui să vină!

Ajunge să fie numai mâna prodigioasă și albă care să șteargă atâta tristețe... Atunci totul va reapare curat și liber, ca miracolul pur și sa lumina plină a zărilor. Aici să mergem!

Generalul acesta — generalul nostru și fără îndoială martir! — nu vrea astăzi decât să ne ajute. Și mâna asta albă de care vorbesc, eu o cunosc, o știu — de atâtea ori am strâns-o cu pietate! E a lui A. C. Cuza desigur... Până astăzi el încă nu-și va fi spus cuvântul! Dar bătălia, marea bătălie, el va trebui s'o câștige deplin — chiar la această triumfală vârstă... — fiindcă el a început-o! Firește, toată lumea pricepe astăzi că A. C. Cuza nu mai înseamnă partid — ... așa ceva de altfel, el nu a însemnat niciodată! — nici grup politic chiar, dar cel mult o mână de prieteni cari vor ști să-l ajute și în jurul lor mai ales Țara, ea însăși. Prietenii ăștia, noi îi cunoaștem — sunt energii nebănuite, și vor fi revelatoare intr'o zi! Iar Țara, — e aceea pe care o vrea Generalul! O țară în sfârșit din care nimeni nu va fi exclus — cum s'a întâmplat până azi — și din care mai ales niciu om cinstit, niciun devotament, nicio pricepere, nicio energie nu va putea să lipsească.

Să păstrăm bunurile câștigate..

Ori cum ar fi însă, și peste toate considerațiile, ni se pare o psichologie elementară să pricepem această neliniște a omului de azi în nevoia simplă de a găsi punctul fix, un adevăr mai sigur și un mai durabil sens al valorilor. In această destul de romantică trepidație a cadrului social, am risca aproape să ne pierdem cu toții, să nu ne mai regăsim — și atunci iată acești ochi deschiși ai unei lumi care privește împrejur și care încearcă să prindă tot ce-ar mai putea să se salveze și să rămână. Acesta este esențialul.

Unde mergem? Și ce facem azi? Dar mai întâi tot lucrul ăsta, — ce-a fost? Tot lucrul acesta de entuziasm, de energie, de fervoare pe care l-am exaltat atât și pe care încă-l trăim, să nu mai aibă oare niciun rost, și să rămână fără semnificație? Aceste forme ale unei vieți de altă sevă, de atâta noutate, cu implacabilele ei afirmări de absolut și de atât eroism moral, toate formele astea să rămână oare atât de pierdute? Cine ar dori asta, cine ar putea să ne îndemne? Și ce nou accident ne-ar face din nou să cădem!

Dar să privim lucrurile mai atent și să le pricepem în succesiunea lor riguroasă care ne aduce până la ziua de azi. Numai așa poate vom vedea mai limpede rostul adânc al unor zbateri care încă nu s'au sfârșit, și deopotrivă tot ce ne-a mai rămas de făcut... Numai așa vom pricepe, de altfel, și atâtea noui erori, astăzi poate cele mai grele, și pe care va trebui, cu orice preț, să le evităm. E astfel zici, acum, dosarul unui imens proces românesc, atâta de actual, atâta de arzător și poate care n'ar fi posibil să trecem. Și este condiția de a ne pricepe astăzi și de a ne regăsi. De a continua, mai ales. De a nu pierde, în sfârșit, tot ce s'a putut dobândi, după atâtea lungi așteptări, după atâta suferință și sânge!

Să citim așa-dar piesele acestui dosar, pe care ne luăm obligația să le redăm aici cu o religioasă grije de adevăr, și din paginile încă vii ale unei însângerate istorii pe care am trăit-o, să lăsăm să crească mai libere atâtea mari lumini, pe care nu ne-am resemna să le pierdem.

O revoluție sprituală

—Jertfă și credință—

Ce vedem altfel și ce constatăm mai întâi? De aproape două decenii — sunt 15 ani poate, sunt două zeci... — Țara asta a făcut un incomparabil efort de ridicare spre alte înălțimi.

Invățătura lui A. C. Cuza a rodit în sufletul unei generații însemnate cu cele mai frumoase virtuți, și atâți tineri băeți pentru cari de la început vieața s'a ridicat aspră, îngândurată și grea au putut să prindă în cuvântul marelui lor profesor sensurile unei adevărate asceze, voluptatea severă a unei dramatice trăiri, sub un drapel cum nu s'a mai cunoscut la noi, și care avea toate podoabele de libertate, de iubire, de triumf și de moarte. Chiar despărțiți, în vâltoarea luptei, tinerii aceștia, — puterile lor nu au fost totuș mai puțin convergente! Cum nu s'ar recunoaște, substanțial, pretutindeni, aceeași lucrare — și cine ar putea să nu vadă în toată această solară construcție, opera înaltă, dificilă și aspră, dar a unui elan care a fost unanim!

Cum va fi fost opera aceasta la începutul ei, poate n'ar fi atât de greu s'o spunem. Cei mai mulți s'ar grăbi poate să amintească lupta naționalistă și antisemită pe care A. C. Cuza a dusea încă de mult

Din Atlantic spre Pacific

VASUL DE RAZBOI „NEW-MEXIC" TRECAND PRIN FAIMOASELE ECLUZE ALE CANALULUI PANAMA

O Țară eroică

Să nu creadă nimeni însă că Țara asta va fi totuș atât de „cuminte", nu! N'ar putea fi vorba numai de o corectă administrație, de un burghez confort în care să trăim „mulțumiți", fără această dramă interioară a ascensiunilor inaccesibile chiar, fără să suferim de „Luceafărul" depărtat, de omul niciodată desăvârșit...

Omul acesta, cum avea să continuăm a-l lucra: să aprindem setea din el, să trăim această fecundă neliniște care ne lasă mereu doritori, — iar Țara ea însăși, ea mai ales, să rămână implacabilă în aceste aspre legi ale sacrificiului, ale jertfei, ale cinstei întregi, acest eroism moral care ne-a pătruns în sânge, și pe care de astăzi nu-l mai putem părăsi! Aceasta a fost predica dintâi al lui A. C. Cuza — și același se ridică astăzi, ca un strigat din morți, testamentul lui Goga, sau cuvântul de atâta stranie viață al lui Corneliu Codreanu...

Aceste lumini apar acum și ne vizitează ca o lungă chemare pe care n'o mai termină nimic... In flacăra lor să ne ridicăm! Ce umbre atât de uitate totuș, cu veștedа lor aparență de viață, ce strigoi din lumea lor atât de urită mai încearcă azi să revină, și profitând de dificultățile alese, ar vrea par'că din nou să-și impună figura lor și să ne redea mediocritații, lașitățile de odinioară...

Nu!, nu!, aceștia își pierd timpul fără folos... Strigătele lor, sunt abaterile din urmă, și fără răspuns, ale unor epave, — pe drept sortite să moară! Să nu-și închipue nimeni într'adevăr că s'ar putea mătura astăzi cu bărbi prea bătrâne, sau iremediabil bătrâne, oasele atâtei martiri și atâta însângerată suferință care face totuș gloria zilei noastre de azi.

Dar după o scurtă eclipsă — se face ziuă din nou... Aceeași viață care a început, continuă astăzi, — și eu știu atâtea disciplinate energii care nu mai cunosc alt ideal!

Aici mergem. Aceasta e linia. Am lucrat de ani lungi de zile o aspră Revoluție pe care am încercat s'o spunem aici, așa cum credem că a fost ea, în rosturile ei mai adânci, — o Revoluție în care, într'un fel sau într'altul, am fost loviți atâți dintre noi. Iar astăzi când privim încă pe crestele unor înălțimi încă destul de incerte, atâta suferință, atâtea cadavre pe care nu le mai numărăm ne înghesuiesc aproape — dar mai ales, amintirea lor, știm bine că nu o mai putem trăda!

— O filă s'a întors în cartea neamului, și nimeni n'o va mai da înapoi"...

Nimeni! E sigur... Dar mai ales Generalul, ar fi cel din urmă s'o facă.

—•—

DOCUMENTARI

NOTE

Bibliofilii au în mână, dintre cărţile româneşti, ediţia tipărită de ed. „Cultura Naţională" a Odiseei lui Omer, în traducerea d-lui G. Murnu. Această ediţie este însă azi, din păcate, aproape introuvabilă. Rar, anticarii pot oferi amatorilor, după multă căutare, câte un exemplar. Ediţia Culturii Naţionale a fost menită să satisfacă toate exigenţele, şi le-a satisfăcut. Opera eroului orb a fost îmbrăcată şi în versiunea şi în haina ce i se cuvenea. Fiindcă, pe deasupra tiparului, ori dexteritatea [illegible] traducerea profesorului George Murnu este operă de onorabilă strădanie şi de incontestabil talent.

Pentru aceste motive, necesitatea unei noui ediţii se impunea. „Odiseia" este operă eternă şi interesul pentru ea nu piere nici în cele mai dificile timpuri pe care le-ar străbate cultura. Ea nu este operă pentru o generaţie, ci pentru toate generaţiile care se succed, sufletele cărora vin netezite şi vor să se minuneze din vraja fără de egal al învăţatului păţaniilor lui Ulisse.

S'a tipărit cititorilor acum o nouă ediţie, de către editura „Universul". Cartea se înfăţişează deosebit de îngrijită din punct de vedere grafic şi este destinată a fi accesibilă, şi cu atât cu puţine mersle, spre deosebire de ediţia „Cultura Naţională", care n'a putut intra decât în bibliotecile celor cu mai înseşprezce în graţiile Fortunei.

Editura „Fundaţia Regală pentru Literatură şi Artă" a lansat cea de a patra carte [illegible] portului de rară şi profundă inspiraţie, d. Virgil Gheorghiu. După Febre, după Morea Vânătoare şi Tărâmul celălalt, prezentele Cântece de faun aduc o nouă mărturie despre talentul d-sale viu şi imagini. Spre deosebire de mulţi alţii, d. Virgil Gheorghiu vine în lirica noastră cu o notă personală. El nu poate fi integrat, fără serioase eforturi şi fără riscul căderii în arbitrar, în vreo şcoală oarecare. Iată, Cântecele de faun deşi publicate în prima serie a [illegible] de pagini nu sunt impregnate de mahlobre mesianice lui Arghezi, [illegible] deosebire de cele mai fie ale lor tinereţea ce se fac prin redacţia noutăţilor tipărite.

Cântecele de faun ne amintesc [illegible] cu versurile din celelalte volume ale d-lui Gheorghiu şi deşi sunt scrise [illegible] [illegible] pentru [illegible] scrisă, aducând ceva rari, o briză [illegible] [illegible] la [illegible] [illegible] [illegible] ce scriitorul e [illegible].

„Eu pot să prinde'n păr o lungă ploaie
Şi armele nu îor în mâine atât.
Mă simt [illegible] cum te caut, aci
Căci singur'n mijloc stăi de pietrenară

Prin [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]
Purtând lumina albă în spinare
Rămân şi cerul abund fără sfârşit
Şi [illegible] [illegible] [illegible].

Iacint cu poame, fiară lăudată
De pisici şi fecioarele fetelor,
[illegible] [illegible] o [illegible] leşinată,
Cu amurguri de poame [illegible]

Un roman din viaţa de trudă şi de mizerie a minerilor englezi: „SUB STELE" de A. J. Cronin!

Lectorul român cunoaşte pe Cronin din Citadela şi Gran Canaria, cărţi scrise de un visionar social apropiat de Wells şi de un interiorist apropiat care amintește de Morgan. „Sub stele" cuprinde masa de umanitate agitată, dar vie, străină de autor pentru a nu cădea în lenevia ce a dus, de exemplu, lui Zolla în „Germinal" şi „Munca" — opere onorabile cu toate acestea.

Ca şi „Citadela" şi „Gran Canaria", „Sub stele" apare în traducerea d-lui Jul. Giurgea, a cărui activitate de translator e atât de bine cunoscută.

— p. —

O anchetă printre cunoscutele vedete Europene

Ce credeţi despre căsătoriile actriţelor? Ce răspund cele mai cunoscute vedete germane!

LIL DAGOVER: Vedeta cunoscută publicului nostru din nenumăratele ei filme de succes ne dă un răspuns foarte scurt, dar plin de înţelegere care dovedeşte femeia matură: fiind căsătorită de mai mulţi ani, este şi natural să fiu pentru căsătoria vedetelor, având convingerea că o mare actriţă poate fi şi o ideală soţie. De altfel aceasta o dovedeşte căsătoria vedetelor germane printre care ajunge să amintim pe cea a Paulei Wessely, Olga Tschechova şi a râsăţatei Zarah Leander.

MARIA HOLST: Frumoasa vedetă blondă, nouă descoperire a genialului regizor Willy Forst, ne răspunde prin telefon cu vocea ei de soprană: Consider căsătoria ca cel mai frumos rol, este deci natural ca să-mi aleg un partener aşa cum îl visez din copilărie, înalt, brun şi cu ochii albaştri. (N. R. Răspunsul pare copilăresc, totuşi sinceritatea vedetei emoţionează!).

BRIGITTA HORNEY: Talentata vedetă germană care are un succes inegalabil în filmul „Mâini descătuşate" ne dă un răspuns care va surprinde de sigur pe cinefilii noştri: Nu ştiu dacă e bine sau nu ca vedetele ca să se căsătorească, ştiu însă că dacă într'o bună zi m'aş îndrăgosti, n'aş ezita o clipă să renunţ la cariera mea, în favoarea căsătoriei.

MARIKKA RÖKK: Îndrăcita dansatoare şi actriţă vieneză, căsătorită de curând cu cunoscutul regisor Georg Jacoby, răspunde la ancheta noastră cu optimismul ei cunoscut: Priviţi căsătoria noastră şi vă veţi convinge că o bună vedetă poate deveni soţia cea mai ideală dacă căsătoria ei este bazată pe o dragoste sinceră şi devotată. *Apoi, privindu-şi cu drag soţul, adaugă:* Întrebaţi-l dacă nu sunt cea mai bună bucătăreasă din Berlin. E adevărat însă că sunt singura care gătesc dansând. *(N. R. Mdu. am remarcat aceasta în filmul „Kora Terry").*

Dar ia să vedem şi părerea unui soţ despre soţia lui vedetă. Am rugat să ne dea concursul cunoscutul actor Gustav Diessl, soţul compatrioatei noastre Maria Cebotari, care ne-a răspuns cu amabilitate: Sunt convins că o vedetă poate fi şi o admirabilă soţie; de altfel dacă nu aş avea această convingere, nu m'aş fi căsătorit cu Maria Cebotari.

Cine moşteneşte gospodăria ţărănească?

Cum se împiedică aiurea fărâmiţarea proprietăţii

[illegible] timp, ca gospodăria să treacă cu întreg utilajul ei asupra unui copil, adică asupra moştenitorului. Numai astfel de lucruri care, din punct de vedere economic, nu aparţin gospodăriei, ca proprietăţi urbane, uzine industriale, hârtii de valoare, etc., pot fi împărţite pe viitor ca şi până acum. Deoarece la ţăran averea constă în esenţă din gospodăria lui şi din utilajul ei, averea care nu aparţine de gospodăria propriu zisă liberă de moştenire, aceasta nu va juca rol prea mare, astfel că depinde de găsirea unei soluţii, ca pe lângă gospodăria rămasă unui singur copil, să se satisfacă şi restul copiilor.

Mulţi vor găsi poate că ar fi nedrept ca un singur copil să moştenească gospodăria (curtea) şi astfel aproape totul, pe când ceilalţi copii să nu primească nimic, dacă n'ar mai rămânea în afară de aceasta, şi altă avere. Aceasta este însă numai în aparenţă o nedreptate. Moştenitorul, care primeşte întreaga curte, cu utilajul ei cu tot, va despăgubi fără îndoială, pe ceilalţi copii cu alte valori, în lipsa altui fel de avere. Într'un astfel de caz, moştenitorul curţii va trebui să înzestreze pe ceilalţi fraţi pentru viaţă, atât cât puterea gospodăriei ar admite. Surorile sale au dreptul la trusou corespunzător; fraţii pot pretinde cheltuieli pentru a-şi face o carieră profesională sau să-şi creeze o existenţă corespunzătoare cu veniturile gospodăriei. Aceste mijloace de răscumpărare trebuie să le plătească moştenitorul curţii din veniturile anilor viitori, ale gospodăriei, pentru ca fraţii lui să-şi primească dreptul lor ce li se cuvine. Acestea dispoziţii, legea Reichului de moştenire a gospodăriei, le impune.

Dreptul de moştenire al statelor europene împarte succesiunea de regulă în părţi egale copiilor, în cazul că tatăl nu hotărăşte prin testament altceva. Această dispoziţie a legii, corespunde cerinţei generale a dreptăţii, de-a trata pe toţi copiii la fel. Aceasta se poate executa în mod practic numai în cazul când moştenirea se compune din obiecte uşor de împărţit, cum ar fi, să zicem bani, hârtii de valoare, diferite proprietăţi singuratice. La gospodării ţărăneşti şi moşioare [illegible] mici în ţară, e greu de realizat o împărţire egală a moştenirii la mai mulţi copii. E evident că la împărţirea gospodăriei ţărăneşti îşi primeşte fiecare dintre copii partea sa din pământul moştenit, partea aceasta este de regulă însă aşa de mică, încât nu poate să trăiască de pe urma ei. El trebue s'o vândă prin urmare, pentru a ajunge la banii lui. Prin aceasta se creiază o situaţie antieconomică şi intervine o fărâmiţire a proprietăţii, care nu oferă nici unuia avantaj. La aceasta se mai adaugă că cel ce preia gospodăria nu este în stare să plătească părţile gospodăriei vechi, despărţite prin moştenire, celorlalţi moştenitori. Gospodăria slăbeşte foarte des atât de tare în existenţa ei economică încât nu mai poate forma baza de existenţă pentru familie. În toate ţările, în care se admite o nestingherită împărţire justă a gospodăriei, e fărâmiţire a proprietăţii rurale. Aceasta nu duce numai la pierderi mari în economia naţională, deoarece micimea proprietăţilor numai îngăduesc o gospodărie cu speranţe de succes, dar are ca urmare şi o distrugere a ţărănimii autohtone, căci gospodăriile împărţite de mai multe ori, n'au o bază de existenţă suficientă, pentru a se putea forma o familie.

Şi în Germania a fost admisă, până în anul 1933 o liberă împărţire a gospodăriilor în caz de succesiune. Însă numai în unele provincii [illegible] s'a încetăţenit obiceiul împărţirii bunurilor rurale între copii. În cele mai multe părţi ale ţării însă, ţăranii au ţinut foarte mult la aceea, de-a lăsa gospodăriile lor indivizibile numai unui singur copil al lor, şi a îndestula, pe altă cale, restul copiilor. Acestui simţ sănătos al ţărănimii germane se datoreşte, că în Germania, cu toată legea de moştenire nefavorabilă ţărănimii, s'a putut menţine pe gospodăriile ţărăneşti o ţărănime autohtonă, puternică.

Statul naţional socialist, care a înţeles însemnătatea unei ţărănimi puternice şi independente pentru buna starea poporului întreg, a creat în legea Reichului de moştenire a gospodăriei ţărăneşti un drept de moştenire pentru ţăranul german, care corespunde poziţiei sale economice şi politice. Legea Reichului de moştenire a gospodăriei ţărăneşti, pe care legea le numeşte „curţi de moştenire" („Erbhöfe") şi hotărăşte în aceste gospodării ţărăneşti, se ajunge în câteva generaţii dacă, în urma succesiunilor, intervin mai multe schimbări de proprietate, la o parte ţăranului şi moştenitorului curţii, că o datorie deosebită, şi să celorlalţi copii anumite drepturi asupra veniturilor moştenitorului curţii. Îngrijirea moştenitorilor, derăzuţi dela moştenire, în sensul legii de mai sus, cari nu primesc curtea, este unul din punctele cele mai esenţiale ale legii, a cărei menire este tocmai menţinerea şi ancorarea ţăranilor pe gospodăriile lor, pentru ca ei să-şi crească copiii şi să-i înzestreze cum se cuvine pentru viaţă.

Prin aceste dispoziţii nedreptatea aparentă, a moştenirii curţii de către un singur copil, este astfel înlăturată. Astfel ajunge fiecare dintre copii la dreptul lui, atât, cât împrejurările situaţiei materiale ale succesiunei îngăduesc acest lucru. Astfel se evită o divizare a gospodăriilor ţărăneşti, care acum se pot moşteni din generaţie în generaţie, fără a fi împărţite, şi ca o bază sigură de existenţă pentru familie. O fărâmiţare de proprietate, care ar fi nimicit într'un caz contrar o ţărănime viguroasă şi autohtonă, nu poate să mai intervină. Astfel nu oferă reglementarea succesiunei prin această lege numai o garanţie pentru susţinerea curţilor de moştenire şi a familiilor ţărăneşti, cari trăesc în ele, ci dă şi posibilitatea de-a se îngriji de toţi copiii ţăranului, în mod raţional şi just, fără a periclita curtea. Astfel a ridicat legea Reichului de moştenire a gospodăriei, la rangul de drept, vechi obiceiuri, conform cărora majoritatea ţăranilor germani au trăit, de cât lumea.

FRONT GENERAL AL ŞTIINŢELOR

„Îndemânarea ca factor de ordine al universului"

de prof. Herbert Cysarz, München

Lupta pe viaţă şi pe moarte a Germaniei, antrenează şi toate ştiinţele în frontul de războiu şi de creaţie. Schimbări de o profunzime neprevăzută încă pentru viitor şi de factură impresionantă au fost puse în mişcare. Fiecare şi nu face decât să adune şi să închege, de o parte, vechi tărâmuri la un loc, iar de altă parte, deschide tocmai prin aceasta noui câmpuri de activitate.

Peste tot ies la iveală necunoscute tensiuni între cercetări individuale şi comunitate de cercetări, dar şi între cercetări ştiinţifice, confirmare şi responsabilitate, între teorie şi practică. Ştiinţele naturale şi cele spirituale apar într'o lumină din ce în ce mai apropiată. Popularitatea însăşi indică această cale a lor. Căci e atât de sigur cum o redeşteptarea şi o reînălţare a Germaniei nu ar fi fost posibilă fără concursul ştiinţelor, fără avion şi fără radio, fără măsurile de mare suprafaţă privind sănătatea poporului şi alimentarea sa, fără măsurile atât de profunde care au fost luate pentru ocrotirea mamei şi a copilului — tot astfel a fost şi este necesară educarea tuturor la gândire în cadrul marilor spaţii, iar aceasta se sprijină finalmente pe cercetările noastre istorice. Faptul că la noi cei mici doresc acel lucru mare, de dragul căruia ei se încolonează bucuroşi în ordinele conducerii noastre spre o încercare curajoasă şi îndrăzneaţă — cuprinzând şi înarmarea noastră technică — este o chezăşie pentru superioritatea germană în acest războiu şi după terminarea lui.

A trecut definitiv vremea când ştiinţele naturale şi istorice înfăptuiri technice şi spirituale, ba chiar putere şi spirit luptau, fie pentru întâietate, fie pentru a se desprinde unele de celelalte.

Existenţa naturii în istorie, se afirmă pe zi ce trece mai mult. Marile şi sănătoasele forţe ale sângelui şi ale rasei, ale spaţiului şi ale pământului se regăsesc în toate înfăptuirile omeneşti — dela lucrul câmpului la construirea caselor — dela principiile de drept până la operele de artă — dela port şi obiceiu până la concepţia de stat — dela etică până la metafizică. În obiceiurile, aparent curioase, ale comunităţilor noastre săteşti apar, ca fapt forţele mitologice strămoşeşti. Istoria veche şi cea contimporană a epocilor strâns legate de nevoile naturale sunt, după concepţiunea noastră, din multe puncte de vedere, mai apropiate nouă decât anumite fărâmituri din secolul 18-lea şi chiar din secolul al 19-lea. Aşa mişcarea popoarelor este mai contimporană decât virtuozitatea de [illegible] ce [illegible] trebue — înainte de orice — să devenim, din nou mai solizi, mai tari, nu numai mai bogaţi, mai sensibili şi mai mobili.

Acest contopire şi confundare a forţelor motivează însă adâncirea *ştiinţei istoriei în izvoarele naturii*. Progresul recunoaşterii istoriei în natură, cu atât mai mult cu cât acest progres pătrunde în concepţiunea umană. *Pământul, universul, considerat ca unitate totală reprezintă şi este chiar „istorie"*. Şi această mare „devenire" — întregul univers se măreşte probabil încontinuu se oglindeşte în cele mai mărunte fenomene. Bătaia lui. Câte diferite întâmplări, câte [illegible] la vre-un animal, pulsul celui. Câte diferite întâmplări, câte [illegible] unei plante, spinul electronodiferite fenomene nu se desvăluesc azi cercetărilor naturii! Toate fenomenele naturii sunt impulzuni iar fiecare organism este un echilibru al unor întâmplări latente sau accelerate. Chiar şi forţele milenare ale tradiţiunii, ale moştenirii sunt totdeodată forţe staţionare şi mobile; chiar noţiunea cea mai recentă despre „rasă", este constantă a fenomenului întâmplării, o activitate niveleatoare şi directivă. Psihologia şi antropologia [illegible] nosc din ce în ce mai în seamă [illegible] cu alta, că omul este din [illegible] ne fiinţă activantă, o fiinţă îndrăzneaţă a cărui posibilităţi sunt [illegible] atât de nenumărate ca şi [illegible] cari îl pândesc. De dragul şi în interesul istoriei a răsărit [illegible] natură. Şi tocmai această [illegible] înseamnă aportul cel mai [illegible] al istoriei cuprinsă în fiinţa [illegible] turii.

Legea de creaţie a îndrăznelii, această lege fundamentală a istoriei este o lege a universului, [illegible] inferioară legii [illegible] naturii. Tocmai noi oamenii mai versaţi în istorie, cei mai influenţaţi de istorie, trebue să cunoaştem că istoria nu este decât un joc intermediar al [illegible] universului pe durata câtorva zeci de milenii. Istoria este o [illegible] şi o reglementarea a „[illegible]" o putere propulsivă şi directivă a necontenitei deveniri a lumii.

Avangărzile comune ale ştiinţelor nu sunt însă nimic altceva decât metode universale. Ele evită [illegible] [illegible] care soarbe puţin din [illegible] izvor, tot atât cum o viaţă şi „toată ştiinţa universală" care nu are patrie. Ele servesc [illegible] cunoaşterii, tot mai profunde a faptului că toate forţele creatoare ale vieţii — ale universului şi ale omenirii, se contopesc în totalul creaţiunii realităţii. Aceasta nu este nici cea mai bună, nici cea mai rea dar este cea mai [illegible] formă a „devenirii".

Ambele fenomene, cercul veşnic al orânduirii naturii şi [illegible] la veşnică arătătoare a concepţiei istoriei, sunt deci priviri asupra întregului univers. Cercetarea cuprinsă în totalitatea ei, nu are nevoe nici să teoretizeze fără obiect şi nici să facă [illegible] pentru a ajunge la rădăcina „totului". Şi lupta dintre raţionalism şi iraţionalism a dispărut. Cercetarea adâncită a fonţiei, [illegible] va ţine întotdeauna seama de calculele mereu noui, de desmembrări imperechieri de cauze, cadre stăpânitoare şi legi condiţionale şi de repartiţie. Însă certitudinea fundamentului — care [illegible] cuprinsă în oricare cercetare a [illegible] — va dovedi mereu că toate fenomenele calculate nu sunt decât membre şi coaste ale direcţiei necesare unei creaţiuni neobosite pe unde luminoasă a universului. Istoria creării a dovedit [illegible] mai existenţa celei mai subtile matematici, luminozitatea pătrunzătoare a mecanismului. Totuşi minunea lumii nu rezidă în netărmurirea şi neprevederea forţelor sale, ci în acumularea şi desăvârşirea acestor forţe în devenire într'o ordine respectată cu stricteţe. Numai această acordare este adevărată creaţie.

Această acordare este ţelul către care se străduesc cele mai drepte căi ale ştiinţei noastre. Fiecare cercetare individuală şi meticuloasă, servește în mod evident ca cea mai mare mărturie a recunoaşterii.

Ştiinţele naturii şi ale spiritului se găsesc pe acelaş front general.

Şcoala pentru mame

La Viena au fost fiinţă, începând din anul 1938, mai multe şcoli pentru mame. Astăzi, fiecare circumscripţie a Vienei are şcoala ei proprie. Este îmbucurător faptul că la aceste cursuri participă femei din toate vârstele şi din toate clasele sociale. Astfel, la cursul pentru îngrijirea sugarilor au participat [illegible] de femei. 2700 de femei au învăţat cum să facă lucruri noui din haine vechi. Alte 800 femei au participat la cursurile de gătit. Cifra totală a femeilor care au urmat la aceste şcoli se ridică la 10.000. Aceasta constitue cea mai bună dovadă al interesului ce-l poartă femeile pentru aceste cursuri.

DE TOATE ŞI DE PRETUTINDENI

Turneul Operei din Frankfurt în Spania

Actualmente Opera din Frankfurt, cunoscută şi publicului bucureştean prin diferite reprezentaţii, se află în turneu în Spania. Reprezentaţiile operelor lui Wagner, date de ansamblul operei la Barcelona, au avut un succes extraordinar. Opera a dat deasemeni reprezentaţii în favoarea organizaţiei spaniole „Auxilio Social" şi în favoarea „Ajutorului de iarnă" german din Spania.

Ziar german pentru regiunile polare

Recent a apărut la Tromsø primul număr al ziarului „Deutsche Polarzeitung", care va apare de şase ori pe săptămână. Scopul acestui ziar este să informeze cât mai repede pe soldaţii germani din Nordul Norvegiei asupra evenimentelor politice şi militare în curs.

Congresele medicale în Reich

Asociaţia germană pentru chirurgie va ţine congresul ei anual la Berlin, între 16 şi 19 Aprilie. Congresul anual al Asociaţiei germane pentru cercetarea circulaţiei sângelui va avea loc la Bad Nauheim între 17 şi 18 Aprilie.

Un soldat francez şi-a pierdut memoria

Presa franceză publică fotografia unui soldat francez, care şi-a pierdut complect memoria, sperând că-l va recunoaşte poate cineva dintre cititori. Într'unul din trenurile, care transportau în patrie soldaţi francezi fost internaţi în Elveţia, se găsea şi acest soldat. El nu mai ştie cine este şi nu posedă nici un act de identitate. Nici camarazii lui nu-l cunosc. Pe peronul gării din Vichy, în mijlocul camarazilor plini de bucurie revăzându-şi patria şi familia, el stătea apatic, indiferent, — singurul fără patrie, fără casă. A fost dus deocamdată la un spital. În războiul mondial, s'a întâmplat un caz asemănător.

Soldatul, care, cu toate osteneliile medicilor, nu şi-a recăpătat niciodată memoria, a fost chiar personagiul unui proces între două familii care şi-l revendicau. S'a făcut cercetarea sângelui şi pe baza constatărilor a fost predat uneia dintre familii, care însă l-a retrimis sanatoriului, deoarece rămânea complect indiferent la tot ce se întâmpla. Toţi speră că soldatul recent din Elveţia să nu-i fie destinată aceiaşi soartă.

Se schimbă climatul din regiunile nordice ale Europei?

Problema unei schimbări a climatului în Nord se discută mult în presa scandinavă. Doi savanţi dela Universitatea din Oslo au ţinut conferinţe asupra acestei probleme. În ultimii 50 de ani, s'a putut constata un regres al frigului, cu toate că în iarna trecută au fost friguri record, ajungându-se la temperatura cea mai scăzută din ultimul veac. Dar aceasta a fost o excepţie. Caracteristică este ridicarea temperaturii medii a insulelor Spitsbergen, cu 5 grade mai mult decât în ultimii ani. Temperatura oraşului Oslo s'a ridicat în medie cu 1,5 grade. Schimbările de climat au avut urmări favorabile în domeniul agriculturii şi în economie.

Un film cu campionii mondiali Herber-Baier

Perechea Maxie Herber — Ernst Baier, neîntrecuţi în patinajul artistic, vor apărea într'un film cultural al Casei Tobis, care va prezenta noul lor dans după o muzică nouă. Dansul va fi interpretat şi cu ocazia campionatelor mondiale.

LIL DAGOVER, Greta Garbo a Germaniei

Femeea cu profilul delicat şi armonios, cu figura de o frumuseţe distinsă, clasică, aristocratică, cu o privire şi un surâs pline de voluptate, Lil Dagover e una din marile talente ale artei germane cinematografice.

Fiecare din noi a văzut-o în cel puţin unul din filmele ei, fiecare din noi o păstrează printre amintirile lui cele mai bune.

Silueta ei nobilă, timbrul cald şi feminitatea ei fermecătoare, ne-au subjugat de multe ori, jocul ei nuanţat şi pasionant, ne-a dăruit intense emoţii artistice.

Şi iată acum când tuturora ne va fi dăruită bucuria revederii: se anunţă un nou film în care rolul titular feminin e' deţinut de ea: filmul „Bismarck".

Asemenea Greta Garbo a Americii, Lil Dagover nu turnează des. Superioritatea jocului ei, neputinţa de a i se compara talentul, i-au adus câteva contracte de angajament destul de bine plătite dar în urma cărora vedeta nu e întrebuinţată prea des. Numai aşa se explică caritatea filmelor văzute cu ea.

După cum spuneam mai sus, noua realizare cinematografică în care s'a scontat pe talentul ei, poartă numele de „Bismarck".

Ştim cu toţii — presupunând că mai mult sau mai puţin toţi au trecut prin istorie — cine a fost Bismarck, cancelarul de fier al Prusiei antebelice.

Subiectul filmului e deci cum nu se poate mai interesant. Pe marginea temei istorice a fost brodată toată acţiunea filmului, fiind utilizate toate elementele care puteau da roade.

Artiştii care o secundează pe Lil Dagover aci, sunt aleşi dintre primele nume ale astrilor peliculei de celuloid care iese imprimată din studiourile germane: *Paul Hartmann* în rolul marelui general şi *Guenther Hadank* în rolul lui Moltke.

O împărăteasă Eugenia fermecătoare, elegantă, feminină şi cochetă, iată ce e Lil Dagover în filmul acesta, realizat în regia lui Wolfgang Liebeneiner.

INTOARCERE LA CEEACE A FOST INTAI

de arhitect N. Mucibescu-Tunari

Intâlnesc rar prieteni pe cari grijile vieţii îi poartă grăbiţi în forfoteala nesfârşită a Capitalei. Ne oprim unul în faţa altuia şi uitând o clipă preocupările cotidiane ne aruncăm înspre trecut gândurile.

— „Ai văzut pentru ce am sângerat noi în 1922?", îmi spunea un amic pe care nu-l mai văzusem de mulţi ani. „Am dus pe umerii noştri de copii crucea unui nobil ideal, pentru ca astăzi o ceată de derbedei să se încăpuşeze pe moştenire şi să spargă în ţăndări altarele sfinţite din atâta suferinţă"...

Şi pe faţa prietenului meu, s'a aşternut deodată o mare tristeţe. M'am despărţit de el, pentru că n'am găsit o vorbă de consolare. Ce puteam să-i spun? Să-i spun că cei ce defilează astăzi prin faţa consiliului de război sunt nişte născociri ale... „masoneriei?" Sau să-i spun că cei ce au aruncat într'un fund de şanţ gloria spiritualităţii noastre nu sunt aceiaşi ci sunt... alţii? Vor veni desigur sancţiuni: nenumăraţi ani de temniţă grea vor da Ţării sentimentul că dreptatea este totdeauna învingătoare. Da! Dar pe marele Iorga cine îl va mai da Ţării?

Deaceea m'am despărţit de prietenul meu, trist ca şi el.

Am deschis cu sfială porţile amintirei şi m'am dus peste ele şi peste ani ca să găsesc dincolo de spaţiul celor 18 ani de abuzuri, lumina cea dintâi.

M'am găsit acolo cu prieteni cari n'au încetat lupta nici acuma. Alţii ne-au părăsit. Alţii au murit.

Îi văd şi acuma adunaţi în grupuri clocotitoare, la cantina „Gutenberg" înfiorându-se până la exaltare, atuncea când, ori culeg mai în vârstă flutura steagul luptei antisemite.

Apoi, valuri, valuri, studenţii se avântau în stradă pentru a striga din mii de piepturi revolta unui neam asuprit. Erau şi atunci mici ciocniri cu cordoanele de jandarmi. Cei însângeraţi eram totdeauna noi. Nu i-am urât însă niciodată pe jandarmi pentrucă ştiam că duşmanii noştrii sunt dincolo de ei. Deaceea nu i-am bruscat. Şi nici n'am tras în fraţii de sânge.

Treceam cântând cu fruntea sus şi cu pletele în vânt. Eram plini de tinereţe şi de dragoste de Ţară. Visul nostru nu ne încrunta: priveam senini spre dreapta şi spre Dumnezeu.

Părintele nostru era blând: *Cine l-a văzut vreodată pe A. C. Cuza încruntat? Indemnul său era un îndemn la viaţă. Vorba sa, a fost totdeauna: discurs politic închegat în cea mai ascuţită logică; ironie usturătoare, concretizată în forma sprintenă a epigramei sau vers înaripat legănat în muzică de madrigal.*

A. C. Cuza a detestat violenţa, iar crima i-a înfiorat. El n'a pus niciodată în mâna nimănui pistolul. Şi ne-a dat tuturora: ademenire ştiinţifice şi credinţă în Dumnezeu.

Cu acestea am străbătut Ţara dela un capăt la altul. În casa bogatului dacă am intrat nu am jinduit la averea lui.

I-am cerut sprijin şi cel ce-a avut inimă ne-a dat.

Păruncilor de-am popasit, i-am întins o mână de frate şi i-am alinat suferinţa. Nu i-am asmuţit împotriva bogatului.

În colibele răsfirate peste văi şi dealuri de-am pătruns am aprins candele şi i-am învăţat pe ţărani să creadă în Dumnezeu. N'am îndemnat la răsvrătire pe nimeni. Peste tot uşile ni se deschideau larg: „sunt studenţii lui Cuza"...

De-am odihnit pe laviţă rece sau de ne-am oprit la răscruce de drum, în jurul nostru s'au adunat tineri isteţi şi bătrâni cu tâmple încărunţite. Iar târziu de tot, când vorba noastră încălzea sufletele prin fereastra deschisă a ogeacului săvorit de teama jandarmului străbătea în noaptea târzie glasul nostru unit pentru vecie cu al Ţării:

„Studenţi creştini din România Mare

Se îmbracă în doliu neamul Românesc..."

Într'o parte pe marginea patului, femeile stăteau împietrite cu mâna la gură adunându-şi din când în când dintre pleoapele obosite lacrimile durerii şi ale bucuriei. Iar când ne luam rămas bun dela ei, mâinile bătătorite aşezau pe piept urma trează a unei cruci şi rosteau printre buzele cutremurate de emoţie:

„Ajută-le Doamne"...

Aşa ne-am purtat prin vânt, prin ploaie, prin praful uliţelor şi prin noroiul tuturor depărtărilor, visul nostru de foc. Aşa am ars în noi, zi după zi, an după an dorinţa neîmplinită a libertăţii şi a dreptăţii Româneşti.

Au venit apoi vremuri grele pentru studenţime. Forţe oculte au semănat între noi discordia. Studenţii au început să se dispreţuiască unii pe alţii. Scutea vremea dureroasă despărţirii. Cine i-a dorit o ştim. Cine i-a pregătit, deasemenea o ştim. Lăsăm istoriei reci şi obiective să stabilească mai târziu toate răspunderile. Noi nu precizăm decât consecinţele.

Unii dintre noi au îmbrăcat haina războinică, a luptei pasionate.

— „Noi suntem echipa morţii". Această era haina ce punea în roşii minţi aprinse de dorinţi sângeroase.

Cineva, a strigat odată, înfiorător de strident:

— „Afară cuziştii"...

Şi am ieşit îndureraţi şi trişti... Ne-am dus din nou la părintele nostru dela Iaşi, unde ne-am respins fadele credinţei în care confiază cu atâta cruzime, cei ce păreau mai presus de toate „forţa dinamică". Noi am rămas la vechiul, alţii poate anacronic, poate lipsit de pulsaţia vremii. Am mers poate prea încet, dar am ţinut ochii ficşi pe idealul neprihănit.

De-a venit lângă noi un frate nou de luptă i-am măsurat lung, i-am cântărit şi apoi i-am primit.

De ne-au părăsit unii, posedaţi de voluptatea vitezei nu ne-am descurajat.

— „Partizanii sunt nenorocirea partidelor", striga din turnul său de mare izolat, A. C. Cuza. Prin „partizani", A. C. Cuza înţelegea pe acei ce se leagă de „partid" prin interesul puterii. Şi aceştia n'aveau ce căuta la noi, unde ideia de putere era atâta de îndepărtată încât numai nebunii puteau crede în ea.

Acţiunea se desfăşura totuş sobră şi impetuoasă ca o necesitate socială.

Cu prietenii de odinioară ne întâlneam arareori. O încrucişare de spadă în coloanele unui ziar, o împunsătură la tribuna parlamentului sau o explicaţie sângeroasă la vre-o întrunire de provincie. Atâta tot.

S'a încercat de câteva ori reconcilierea. N'a fost posibil: ne despărţeau idei şi metode. A. C. Cuza rămânea la postul său de luptător antisemit, păstrând cu străşnicie toată tradiţia unei Românii burgheze şi conservatoare.

Dincolo apăreau lozinci turburătoare: „vrem pâine şi dreptate". De aci şi până la lupta de clasă nu mai era nici un pas. Consecinţele dezastruoase s'au văzut la 21 Ianuarie. Tineri ameţiţi de promisiuni şi crescuţi în sentimentul urii şi al răzbunării, au invadat străzile şi au lovit până la sânge. Jaful şi împărţirea averilor avea să dea satisfacţia supremă acelora ce li se făcuse în taină educaţia luptei de clasă.

Şi acuma, tractul dezlănţuit. Justiţia pedepseşte cu asprime — dar cu grija răspunderii pe care o are de apărătoare a fiinţei Statului, pe toţi răsturnătorii.

Noi am asistat la acest început de tragedie naţională cu inima strânsă. Ne-a durut însângerarea dintre fraţi. Deşi eram „proscrişi" fostului regim, totuş am căutat să explicăm eclipsa sufletească acelora ce ne-au urât totdeauna. Ce vor fi înţeles din această generozitate nu ştim. Nici nu ne interesează. Pe noi ne chinueşte zi şi noaptea marea suferinţă a Ţării. Ea e îndurerată şi cu hotarele devastate. Ea ne vrea uniţi, uniţi peste toate ambiţiile şi resentimentele. Ne vrea pe toţi, în jurul generalului.

Cei ce nu şi-au putut înfrâna instinctele să primească osânda: spre a fi o pildă generaţiilor viitoare.

Cei ce pot să se liberează de sub împărăţia patimii să se desolidarizeze de cei ce-au păcătuit. Şi să vină acolo: unde a fost lumina cea dintâi. Acolo unde a fost naţionalism rămâiţi din iubire nu din ură.

Să ne privim iarăş, ca acum 18 ani în fundul sufletului. Să luăm cu noi bătrânii ce ne-au deschis sufletele şi minţile.

Să-i punem la loc de cinste şi să le ascultăm iarăş îndemnul lor de omenie.

Mai mare să fi cel mai bun; mai iubit să fie cel mai drept.

Să nu urâm decât atâta cât ne dă ... iubirea de neam.

Şi să ne iubim neamul atâta cât este astăzi de urât de duşmanii dinăuntru şi din afară.

Polemici de actualitate

UN AMIC, ale cărui [illegible] ne sunt cunoscute, ne spunea deunăzi: „Ai văzut? jidanii au început să ridice iarăş capul".

Ca să fim sinceri, răspundem: n'am văzut nimic. Sau dacă în adevăr a fi [illegible] vre-un jidan mai care să-şi închipuie că odată cu fiii [illegible] a dispărut toate resursele naţionalismului românesc, [illegible], şi iată două:

1) Generalul Antonescu este pentru noi o garanţie nediscutată că în domeniul naţionalismului şi antisemitismului nu se va da cu nimic înapoi.

2) Forţele naţionalismului românesc sunt imense. Generalul are la dispoziţie în întreaga Ţară din care va alege primul eşalon pe care îl va arunca în luptă. Apoi vor veni altele. Toate pentru apărarea Ţării şi împotriva lui Israel.

Iar prietenul nostru va rămâne mai departe [illegible] deceptionat: Israel va fi învins.

•

FABRICILE ŞI UZINELE „N. MALAXA" au fost expropiate şi preluate de stat.

Credem că această [illegible] va da întregei ţări o [illegible] ... Într-o ţară unde se [illegible] cu bunurile să capete o [illegible] ... muncă [illegible] ... în care [illegible] ... [illegible]

După cum s'a văzut aceste [illegible] „Malaxa" [illegible] ... printr'o majorare [illegible] a preţurilor.

[illegible] ... „print" al industriei noastre — [illegible] ... A. [illegible] ... „generosul" Malaxa şi ... [illegible] ... Malaxa un câştig de 900 ... [illegible] ... armele cu care să ne apărăm hotarele.

Dreptatea generalului se revarsă peste întreaga Ţară ca un balsam generator de neîntrerupte speranţe.

M. TUNARI

GLASUL MUNCITORULUI

Christos, Rege, Naţiune

În dragostea pentru această sfântă deviză marele apostol al Neamului A. C. Cuza, a cântat să fie pretutindeni, chiar atunci când a trebuit să îmbrace o uniformă. El voia să fie prezentă ca prezenţa lui să fie antică şi o prezenţă în mintea noastră memorabilul discurs dela Senat, pentru această sfântă cauză. Voia ca meseriaşul român coborât în câmpul muncii să facă cinste Neamului şi meşteşugului românesc, care este pârghia de existenţă în marea boltă a Economiei Naţionale şi sufletul lor să nu fie altarul de vrajba internaţionalei.

El crescuţi cu sufletul curat, el cari de pe băncile şcolii au învăţat care este dragostea de Hristos, Rege şi Neam.

El care la maturitate au apărat cu cinste hotarele şi integritatea Neamului şi au sângerat pentru el.

El brăniţi cu acest curat dab stau astăzi cu mâinile încrucişate şi faţa crispată de durere în faţa nenorocirei de la 21—23 Ianuarie şi se întreabă: Cum se poate?

Tu meşteşugar şi muncitor creştin ai putut pune mâna pe armă să tragi în fratele tău?

Tu ai avut sălbătecia în suflet să dai foc camaradului tău?

Tu ai putut avea întunecarea minţei să tragi în Conducătorul Statului, Generalul Antonescu? care a suferit în tranşee în marele război pentru o Românie mare şi frumoasă?

În mintea ta nu s'a putut strecura o mică rază de lumină să te gândeşti pe cine apără Conducătorul Statului?

Apără fiinţa neamului nostru, apără cinstea strămoşilor noştri, apără pe Hristos, Regele şi Neamul, apără cinstea, disciplina şi ordinea, care un Neam fără acestea se mărită sa târască.

Atunci? cum ai tras? cine ţi-a întunecat mintea? Erai în acel mare îndreptăţit să târăşti în mocirlă, şi să terfeleşti un aşa nume sfânt care se cheamă Munca.

Nu te-ai gândit la care este primul muncitor altul decât Generalul Antonescu care a suferit pentru tine şi noi toţi.

Sau cameleonii care cu căciulul bidea, ţi-a întunecat mintea şi te au târât în hrubele lor şi ţi-a angajat sufletul satanei.

El care au sugrumat de vii fiinţa vii ale Naţionalismului pentru a stinge această candelă, iar pe cadavrele lor să se ridice şi să cheltuiască milioane din bugetul Ministerului Muncii pentru educarea maselor muncitoreşti.

Iar tu meşteşugar şi muncitor cinstit care din sudoarea frunţii tale, duci pâinea copiilor, nu-ţi vinde sufletul şi Neamul pentru arginţii Iudei.

Ai încredere ca şi noi în Conducătorul Statului primul muncitor şi dreptatea va ajunge la tine.

Ştiu că nu ai avut cui te plânge de necazurile tale şi nu ai fost ascultat dacă nu erai din rândurile democraţiei, o ştiu, noi am suferit ca şi tine, era jocul acelui stăpâne, care pe spinarea şi din dreptatea ta, făcea jocul ca să-şi capete arginţii.

Fii cu sufletul curat, singura comandă este în mâinile Conducătorului Statului, numai această comandă ascult-o cu sfinţenie, lasă drum curat copiilor şi urmaşilor tăi, aşa cum noi am moştenit dela strămoşii noştri.

El au suferit mai mult ca noi, dar nu au făcut din conştiinţa lor ... de arginţi.

Nu am fost ascultaţi eri, când cădea, şi am suferit pentru dreptatea ta ,am stat neclintiţi cu capul sus chiar atunci când cozile de topor îşi încerca puterea muşchilor pe obrajii noştri — nu am ripostat cu nimic, era o datorie de conştiinţă de a nu face greutăţi Conducătorului Statului, singurul care are dreptul să facă dreptate, şi Legile Ţării. Fă la fel, dreptatea e în drum spre casa ta, aşteapt-o aşa cum se cuvine.

N... fost ascultaţi eri, când am spus că multe cozi de topor şi vipere ale neamului îmbracă Cămaşa Verde a martirilor, pentru a face jocul ocultei, dar vom fi auziţi astăzi când se încearcă acelaş lucru cu acte de supunere în acelaş scop.

Noi împreună cu tine meşteşugar cinstit, facem zid de granit în jurul Conducătorului Statului, pentru ca nimeni să nu se mai poată strecura.

Noi împreună cu tine facem din salariul nostru, din dra... noastră pentru Hristos, Rege şi Neam pergamentul conştiinţei noastre pe care o aşternem în drumul trasat de Conducătorul Statului, pe care toţi fiii Neamului să-şi bată cadenţa, ordinei, cinstei şi disciplinei spre suprema izbândă.

Genunchii noştri [illegible] căutând cerul cu harul lui, să-i lumineze calea pentru o România a Românilor, în fruntea şi hotarele acum şi în vecii vecilor.

A. C. CUZA magul tinereţii academice

Peregrinările tinereţii lui A. C. Cuza se revendică astăzi în toată plenitudinea lor de forţă şi de seninătate. În toată magnifica şi olimpiana lor conducere [illegible] ... ale cărţii vaste şi măreţe ... lui transfigurate în porţile de aur ale sufletului nostru.

A fost o vreme când strunele menestrelului, deşi cântau pe aceiaşi tonalitate ... [illegible] ... ca o melodie, ca o chemare din alte ţări ... [illegible]

[illegible]

Professorul A. C. Cuza se reîntoarce astăzi în balconul tinereţii academice iar în întregul el, în necesităţile şi vibrarea în cadrul integral al atributelor ei profesorul cu două braţe de lacrimi ... [illegible] ... „cât ar fi putut să fie". Este o regăsire emoţionantă ... [illegible]

[illegible] ... viitorului.

Noi retrăim [illegible] ... profesorul ... [illegible] ... românesc. Şi cum ar fi putut să fie altfel?

Ce alt nume ar fi putut să ... [illegible] ... a tinereţii noastre decât profesorul A. C. Cuza?

Unde am putea noi ... [illegible] ... primăverii academice ... [illegible] ... în viaţa şi lupta ... [illegible]

A. C. Cuza ... [illegible] ... a tinereţii ... [illegible]

Că A. C. Cuza ... [illegible]

[illegible] ... privită.

Îmi vine în minte ... [illegible] ... „Ce-i rămâne ... [illegible]".

Şi câte valuri ... [illegible] ... Cuza ... [illegible] ... sorului dela Iaşi.

[illegible] ... Uniunei Naţionale a Studenţilor Români Creştini ... [illegible]

[illegible] ... a profesorului A. C. Cuza ... [illegible]

Dela Mihail Eminescu ... [illegible] ... A. C. Cuza, se regăseşte întreg ... [illegible] ... tinereţii noastre.

Nu se poate ... [illegible] ... profesorului A. C. Cuza ... [illegible]

Profesorul A. C. Cuza ne-a introdus în laboratorul ... [illegible]

România acela ... [illegible] ... integrală de viaţă.

Am viziunea ... [illegible] ... Mihail Eminescu ... [illegible] ... a tinereţii apostolului A. C. Cuza ... [illegible] ... Eminescu, astăzi A. C. Cuza ... [illegible] ... noastre!

[illegible] ... tinereţii noastre ... [illegible]

CHEMARE PENTRU CONSTITUIREA UNUI CAMIN CULTURAL....

Nevoia unităţii noastre spirituale se afirmă din ce în ce mai mult şi ultimele evenimente au demonstrat la ce poate să ne ducă lipsa de înţelegere a vremurilor şi lipsa de pregătire sufletească în lupta pe care suntem chemaţi a o da pentru desăvârşirea organizării noastre morale şi fizice.

Nu cred să fie bun român care să nu se fi cutremurat în faţa insurecţiunei — care a scos la lumină lipsa de pregătire morală a individului şi ca un corolar anirenarea colectivităţii la acte cari mai mult desonorează decât construiesc.

Neamul Românesc a fost zguduit din temelii şi Naţiunea era pe punctul de a se prăbuşi sub năvala instinctelor pornite să distrugă, să desorganiseze cu o totală lipsă de omenie. Orice minte luminată şi orice bun român îşi dă seama că totul are un substrat mai adânc şi răul de acum trebueşte căutat în viaţa pe care am dus-o până acum. Angajaţi prea mult în grija intereselor noastre mărunte şi mai mult trupeşti, aprinşi de patimi pe care nici odată parcă nu ni le-am împlinit aşa cum lăcomia noastră le aţâţa, deprinşi a păstra legătura strânsă numai cu cele pământeşti — ignorând cele Dumnezeeşti şi cele ale minţii — am rătăcit ani dearândul pe drumul păcatelor omeneşti, lucrând mai mult din îndemnul instinctelor de cât din preceptul raţiunii şi am nesocotit că dincolo de fiinţa noastră trupească — vremelnică — este sufletul care se angajează mai lesne în veşnicie, este forţa colectivului care perpetuează esenţa fiinţei noastre, trecând din generaţie în generaţie cu stigmatele şi bune şi rele şi mai mult rele decât bune.

În faţa istoriei ultimelor evenimente ne-am descoperit păcatele şi lipsa de pregătire sufletească punându-ne, din acest punct de vedere în stare de inferioritate.

Este momentul să ne dăm seama că nu se poate perpetua lipsa noastră menţinându-ne în aceiaşi stare de nepregătire spirituală, cu aceiaşi lipsă de unitate sufletească — care să zguduie din temelii unitatea însăşi a neamului şi să pună în cumpănă, fiinţa poporului român.

În acest înţeles al înfrăţirii spirituale se porneşte acum din nou lupta creierii de nuclee culturale, în jurul cărora să se unească toţi bunii români, angajându-se cu toată puterea lor morală şi materială la întărirea sufletească de care avem nevoie, la organizarea pe linia de conduită impusă de vremuri şi de împrejurări — pregătirea pentru viitorul care ne aşteaptă şi pe care-l dorim mai bun şi mai promiţător.

În acest înţeles fac şi eu apel — în calitate de cetăţean şi astăzi şi de primar al Comunei — să ne adunăm cu toţii şi în deplină înţelegere — desbrăcaţi de orice resentiment — să punem bazele unui Cămin Cultural, unei instituţii de la care să pornească razele de lumină de care au nevoie cei mulţi şi nepregătiţi, cei ca au dorinţa de a vedea rostul neamului împlinit după cuvântul bătrânilor cari s'au jertfit pentru o Românie Mare şi Frumoasă.

Să ne adunăm cu toţii deci, şi să împlinim ceva din chemarea vremii, punând bazele de constituire ale unui Cămin Cultural local.

GRANICERUL

FAPTE ŞI COMENTARII

Problema Filipinelor

Se împlinesc în curând 40 de ani de când spaniolii au fost siliţi să se despartă de Filipine, după războiul cu Statele Unite ale Americii — şi totuşi tradiţia spaniolă este încă vie în arhipelag. Spaniola a rămas limba în care se înţeleg păturile culte ale locuitorilor Filipinelor. Tot în spaniolă se învaţă la renumita Universitate din Santo Tomé, condusă de benedictini şi de aci pornesc misionarii lor, cari ajung până departe în Extremul Orient, până în inima Chinei. Faimosul observator astronomic din Filipine este tot al savanţilor jezuiţi. Străzile de Pisia, parale ca o tablă de şah, păstrează vie amintirea stilului colonial spaniol. Sub Rizal şi conducătorul lor Aguinaldo, filipiniştii au luptat pentru independenţa lor contra Spaniei, care voia să facă din Filipine un imperiu al călugărilor. Aparent, americanii i-au eliberat. Slaba flotă spaniolă a fost înfrântă la Cavite şi trupele de debarcare americane au intrat în Manila.

Prin declaraţia de războiu, Statele Unite au promis libertatea popoarelor asuprite de Madrid. Prin pacea dela Paris, Cuba a căpătat o neatârnare relativă, dar Porto Rico a devenit o colonie americană şi Manila n'a reuşit să vadă împlinite promisiunile ce i s'au făcut. Este adevărat că administraţia civilă a îndepărtat dictatura militară, că indigenii au luat parte la administraţie, dar până la independenţă mai era mult. In cele din urmă, după lupte grele, congresul american a votat declaraţia de independenţă a Filipinelor, care trebuiau să-şi o capete până în anul 1945. Votul congresului a fost însă mai puţin expresia unui sentiment de justiţie cât a fost rezultatul presiunii producătorilor de zahăr americani din Cuba, cari voiau să scape de concurenţa Filipinelor.

S'a produs însă curând o opoziţie, care pare să se revină asupra declaraţiei de independenţă. O parte a presei a început să atace miopia guvernului şi a congresului care nu şi-au dat seama că japonezii ar putea face în apele Filipinelor o „mare nostrum", sau mai curând o „mare clausum", în vede să împiedice pătrunderea unei puteri străine. Alte ziare au scris că în timp ce americanii părăsesc Manila pe uşa din faţă, japonezii pătrund în arhipelag pe uşa din spate.

„Japan Year Book" însuşi arată că emigranţii japonezi se îndreaptă de preferinţă spre Filipine. In provincia Davao există acum o colonie închisă de aproape 20.000 de japonezi. Cea mai importantă ramură de producţie a insulelor — cânepa de manila — se găseşte cu totul în mâinile lor. Firmele japoneze care se ocupă cu industrializarea cânepei în provinciile Mindanao, Ohia şi Furukawa, constituie un trust aparte. Influenţa japoneză creşte şi în capitală, la Manila. Mărfurile japoneze inundă magazinele iar bazarele japoneze sunt cele mai bogate şi vizitate din capitală. Există acum în Filipine şi un partid pro-japonez. Poliţia, de pildă, a introdus cursul de limbă japoneză, foarte frecventate. Studenţii universitari îşi desăvârşesc studiile mai curând la Tokio, decât în Statele Unite. Marile idealuri asiatice sunt cultivate la Manile, unde se accentuează mereu cu mândrie, că Filipinele sunt „singurul stat creştin din Extremul Orient".

Mişcarea intervenţionistă americană este condusă de evrei,

NEW-YORK. — In vreme ce în fruntea celora care doresc ca America să rămână în afara conflictului se află persoane ale căror simţămintele de patriotism şi răspundere sunt incontestabile, ca de pildă: colonelul Lindbergh şi generalii Hughs Johnson şi Robert Wood, oameni tineri şi combativi, grupul intervenţioniştilor este condus de bătrâni anglomani evrei ca Nicolas Muray Butler şi senatorul Glass.

De altfel cele două grupări care s'au pronunţat împotriva intervenţiei, „America înainte de toate" şi „Comitetul împotriva participării americanilor la războiul altora" s'au constituit în sânul cercurilor universitare şi al American Legion-ei.

Nu încape nici o îndoială că intervenţioniştii care se grupează în jurul preşedintelui Roosevelt urmăresc să substitue puterea militară şi financiară nord-americană celeia engleze şi să menţină în lume dictatura bancară şi politică a internaţionalei evreeşti. In sprijinul acestei afirmaţii este destul să cităm câteva date edificatoare. Cu prilejul unei adunări a Congresului organizaţiilor evreeşti din America ce a avut loc la Atlanta, şeful rabin Pamas Heller a declarat că primul lucru care se va face după înfrângerea puterilor Axei este redarea drepturilor evreilor din toată lumea şi readucerea lor la locurile pe care le ocupau.

Pe de altă parte, americanul, care dela Belgrad a lansat svonul pretinselor tulburări din Italia, face parte din personalul agenţiei *Columbia Broadcasting Sistem* al cărei preşedinte este evreul William Paley.

National Broadcasting Company care face prin radio o propagandă activă pentru intervenţia în războiu, este prezidată de evreul David Barnoff. Tot evrei sunt şi George Backer proprietarul lui *News York Post*, ca şi Moses Annenberg proprietarul lui *Philadelphia Inquirer*, care fac o susţinută propagandă anti-italiană. Cei mai mulţi redactori ai ziarelor care cultivă ura împotriva puterilor Axei sunt evrei.

Ministrul tezaurului Statelor Unite, Morgenthau, inspiratorul politicei de ajutorare a Marei Britanii, este şi el evreu. De aceiaş rasă este şi Felix Frankfurter, judecător la Curtea Supremă, care a pregătit lui Cordell Hull întregul eşafodaj de interpretări ale dreptului internaţional pentru întemeierea intervenţiei în războiu şi justificarea ajutorării Angliei cu arme şi nave.

Evreu este şi Bloom preşedintele Comisiei pentru afacerile externe de pe lângă Camera reprezentanţilor şi în sfârşit, tot evreu este şi judecătorul Samuel Rosemann care-i face preşedintelui Roosevelt discursurile.

Rasboiul „total"

după concepţia germană şi cea engleză

de dr. HANS, K. E. L. KELLER

Preşedintele Academiei pentru dreptul ginţilor

După renumita definiţie a lui Clausewitz — războiul este „o continuare a traficului politic prin aplicarea altor mijloace". „Războiul total" poate fi numit astfel, continuarea războinică a politicei normale sau acţiunea mijloacelor de războiu totale sau anabele.

Politica engleză de drept al ginţilor de după războiul mondial purta semnele totalitare. Ea se străduia a legitima crima şi furtul de la Versailles. Acestui scop slujea născocirea aşa numitei „Ligi a Naţiunilor", ai cărei membri trebuiau să se oblige, să se prezinte ca „aliaţi", la orice schimbare a situaţiei de atunci, chiar şi dacă nu făceau parte dintre cei loviţi. Orice neutralitate a fost interzisă. Aşa numita „siguranţă colectivă", dăruia popoarelor doar siguranţa, de a fi târâţi în orişicare războiu. N'aveau nici dreptul de a decide, de partea cărui beligerant să se alieze. Chiar dacă au fost nevoiţi să dea dreptate „agresorului", el au trebuit totuşi să declare războiu acestuia. Principiul „incurabilităţii păcii" cerea totalitatea războiului.

DE CE DECLARAŢIE DE RAZBOI IMPOTRIVA GERMANIEI ?

Pentru Anglia era mai importantă menţinerea aşa numitului „echilibru european" decât pedepsirea agresorului. Aceasta s'a dovedit la izbucnirea războiului din 1939. Prin miile de asasinate săvârşite împotriva populaţiei germane din Polonia, s'a atacat întregul popor german în totalitatea sa. Această provocare neîntâmpinată a fost trecută sub tăcere ca o chestiune cu totul internă a Poloniei. Neîndoielnic Polonia a fost agresoare şi din punct de vedere tehnic, după cum dovedesc nenumăratele incidente dealungul frontierei. Cu toate acestea, declaraţia de războiu a Angliei nu s'a îndreptat asupra Poloniei ci împotriva Germaniei atacate.

Deoarece automatismul totalitar al „Ligii Naţiunilor" putea fi întrebuinţat numai împotriva unui agresor, Anglia s'a văzut nevoită, să silească puterile pe care voia să le arunce împotriva temutului echilibru german, de a intra în războiu fiecare în parte. Aceste încercări pentru extinderea teatrului de războiu eşuate, au rezultat din principiul echilibrului nu mai puţin totalitar, după care fiecare spor de greutate trebuia echivalat prin punerea în acţiune a unei contra-greutăţi, — indiferent, dacă în dosul acestor contra-greutăţi se află popoare, care poate nu doresc nimic mai arzător decât crearea unei mari puteri, responsabile în Europa, destul de puternică de a o scoate din rolul nedemn de echilibru englez.

Sforţarea Angliei, de a extinde orice războiu european la o dimensiune totală, se exprimă sub forma naturală a felului conducerii sale de războiu, cât şi în alegerea mijloacelor de războiu. Englezii se gândesc îndeosebi numai la ultima parte a concepţiei totalitare de războiu. După concepţia sa, războiul totalitar se îndreaptă împotriva totalităţii cetăţenilor din statul inamic, chiar—în contrast cu aşa numitul „drept al ginţilor", care astfel nici nu cunoaşte noţiunea poporului — împotriva cetăţenilor poporului inamic, chiar şi dacă sunt supuşii unui stat străin. In timpul războiului mondial Australia a internat în lagăre mii de germani, care posedau cetăţenia britanică.

„RAZBOIUL ECONOMIC"

Astfel înlăturarea diferenţei dintre armata unui stat şi a populaţiei sale pasive este motivată din partea englezilor ca o desfăşurare în curs spre „războiul total", fiindcă Anglia, ca putere maritimă, nu prea va fi în stare să producă o decizie numai prin singura putere a armelor. Dreptul de blocadă şi contrabandă, ca să nu spunem, Orice încercare de sabotaj a Angliei de a extinde ordinea dreptului ginţilor pe mare, poate fi concepută numai pe această noţiune totalitară de războiu. Aşa numitul „războiu economic" corespunde gândirii afacerist anglo-iudaic mai curând ca acel cavalerism cu care Germania a dispreţuia din timpurile cele mai îndepărtate, din cauza războiului purtat împotriva femeilor şi copiilor".

De fapt felul atacului decide modalitatea de apărare. Totuşi poporul german nu şi-a însuşit concepţia engleză despre războiul total.

După bombardament

Un imobil incendiat pe o stradă londoneză

CULTIVAREA LOCURILOR VIRANE

Hotărârea guvernului şi în special a d-lui general Sichitiu, de a se cultiva tot pământul, chiar şi locurile virane din Capitală şi din celelalte oraşe, precum şi alaiurile pentru cultivarea legumelor ş.a., sunt desigur foarte bune şi ar trebui fără întârziere traduse în fapte.

Dar, din nefericire, sunt şi piedici nenumărate care se opun: 1) lipsa de braţe şi animale de muncă; 2) impozitele excesive impuse cu care sunt apăsate locurile virane.

Astfel, cine ar putea crede, că la un teren agricol de vreo 3 ha. după ce, Oltenia din Capitală, pe lângă impozitul agricol, proprietarul trebue să plătească metri liniari în U. d. B. şi mai este impozitul la valoarea locativă de 8%... la primărie, impozit foarte injust care apasă locurile virane din oraş chiar când pe ele nu se exercită niciun comerţ sau industrie? Şi să se noteze, că acest impozit cu totul nedrept se ia la locurile virane, pe lângă impozitul pe clădire la fisc, impozitele de salubritate: metri liniari şi apă neconsumată! şi chiar pompieri?!

Este nevoe de o bună administraţie (poliţie sau jandarmerie) şi de o justiţie cât mai necostisitoare şi mai promptă, pentru a pedepsi fără întârziere orice deschideri (eşiri, porţi) samavolnice pe locurile cultivate, orice treceri cu piciorul sau vehiculele şi de asemenea orice lăsare liberă a păsărilor şi animalelor şi mai presus de orice furturile din holde, — toate cele de mai sus, fiind astăzi sancţionate cu pedepse ridicole şi după trecere de 1—2 ani de zile... cu sbaltuuli enorme.

Fără încetarea relelor de mai sus, intenţiunea atât de lăudabilă a guvernului va rămânea numai un deziderat!

ROMA NOUĂ

şi Olimpiada civilizaţiei

ROMA. — Cu toate piedicile pe care le pune în starea de război, lucrările pentru Expoziţia Universală dela Roma continuă în acelaş ritm, atât în zona unde va fi înălţată Olimpiada Civilizaţiei, cât şi lărgimea drumurilor care leagă acest nou cartier roman cu oraşul şi cu marea.

Lucrările pentru construirea metroului, care va fi axa transporturilor colective ale Romei, sunt foarte avansate.

Pe de altă parte întreaga activitate edilitară, publică şi particulară, este orientată acum definitiv spre noul cartier iar noua lege pentru legarea Romei cu Lido-ul ei a dat un puternic avânt acestor lucrări.

In cartierul propriu zis al expoziţiei au fost terminate mai multe clădiri importante, printre care şi marea catedrală ce are ca hram pe Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel.

Amenajarea străzilor, a pieţelor, a lacului, a parcurilor şi a grădinilor este aproape pe sfârşite, iar zidul de centură al teatrului în aer liber este gata.

In zona expoziţiei se va întemeia, în curând, din iniţiativă publică şi particulară, un mare centru financiar al Romei Imperiale. (Rd).

In Marea Nordului

Vase germane în patrulare

FRANŢA -U. S. A. - ANGLIA

Reflexii pe marginea unor probleme de actualitate mondială

In al său „fireside talk" şi în cuvântarea ţinută la începutul anului 1941, în faţa Congresului, preşedintele Statelor Unite, Franklin Delano Roosevelt a făcut un fel de dare de seamă politica, dar mai mult decât orice a făcut cunoscută propria sa ţinută politică. Aceasta este, după cum se ştie de mult timp, de a da un ajutor cât mai mare englezilor. In ambele cuvântări preşedintele şi-a exprimat speranţa că Anglia va câştiga războiul şi că axa Roma-Berlin prelungită până la Tokio nu va isbuti în niciun caz să-şi îndeplinească scopurile dorite. Conform declaraţiilor sale personale el a cerut industriilor americane militare şi economice un tempo rapid şi un sprijin mai puternic pentru Anglia, care luptă disperat pentru existenţa sa. Dacă este însă situaţia de a putea să-şi exprime speranţe sau convingeri, nu reese deloc clar din cele două cuvântări. Mai degrabă s'a putut citi printre rânduri că ajutorul ideal şi material este atât de urgent pentrucă Anglia este deja împinsă pe marginea unei catastrofe militare şi politice. Intr'un loc, Franklin Delano Roosevelt caracterizează chiar ca posibilă o invazie germană încununată de succes în insulele britanice. El a remarcat că Anglia nu mai este în niciun caz în stare să susţină prin propriile ei puteri o existenţă de durată mai lungă, unui atac decisiv. A lăsat însă fără răspuns chestiunea dacă un ajutor activ şi total al Americii mai poate aduce salvarea în faţa acestei ameninţări. Dimpotrivă a lăsat să se înţeleagă cu o similoare sinceritate necesitatea de a pune la vot atitudinea americană asupra prudenţii necesare, adică de a pune de acord în mod formal U. S. A. cu dorinţa poporului nord american de a rămâne în afara războiului european.

In timpul divulgării intenţiilor intervenţioniste, amiralul american Leahy se găsea deja în drum spre Franţa ca trimis special al preşedintelui Statelor Unite. Când era de a doua cuvântare era rostită, el era deja la Vichy. Asupra scopului misiunii sale nu este nevoe să ne gândim prea mult. In privinţa Franţei, Franklin Delano Roosevelt şi-a exprimat de mult timp părerea că ea era o componentă indispensabilă şi de mare valoare în frontul, pe care îl aruncase împotriva statelor totalitare şi că prăbuşirea ei şi eliminarea din rândurile combatanţilor au fost fatale în orice privinţă pentru cauza democraţiei. In legătură cu aceasta este nevoe numai să ne amintim că chiar în războiul mondial ar fi fost nespus de greu pentru Anglia singură să mobilizeze în favoarea ei votul poporului american, pe când i-a fost posibil să isbutească aceasta după participarea Franţei. Cu toate legăturile culturale şi de limbă atât de strânse, în marea opinie publică nordamericană se manifestă un foarte redus entuziasm pentru scopurile engleze. La amintirea urmărilor unei conflagraţii sângeroase şi ratate, ea le priveşte cu foarte multă neîncredere. In lupta pentru primul loc sub soare Anglia a fost şi este un competitor foarte puţin iubit.

Din contră, Franţa a dat în războiul american de independenţă sprijinul, care a ajutat poporului nord american să se elibereze de dominaţia engleză. Intr'o cu totul altă măsură se entuziasmează straturile sociale americane pentru concepţiile franceze revoluţionare decât pentru Anglia conservatoare şi mândră de practica ei colonială. După războiul mondial un istoric nord american a spus odată că politica nord americană a rupt definitiv după matură chibzuinţă şi nu fără şovăeli, podul către Anglia. Întrucât însă se manifestase entuziasm pentru intrarea în războiu, acesta ar fi înfăţişat diviziile americane pentru Franţa. Se desprinde din cuvântarea la radio a preşedintelui Statelor Unite ca un regret că de data aceasta desfăşurarea războiului mondial nu s'a mai repetat conform aşteptărilor iniţiale ale Angliei şi ale sale. Şi în această privinţă adversarul a isbutit să-şi impună legea lui.

Marea întrebare este acum dacă trimisul personal al lui Franklin Delano Roosevelt poate isbuti să rotească cârma franceză într'un fel, care ar corespunde scopurilor engleze şi celor personale ale sale. Din aceasta însă nu poate aştepta nici el însuşi prea mult. Franţa este politic şi militar în mâinile învingătorului său şi chiar economic depinde de ajutorul lui. Ea nu este în stare să întreprindă nicio acţiune, care ar amâna sau ar face imposibil un atac german decisiv asupra insulelor britanice.

Apare totuşi şi pe drept îndoielnic că activitatea mareşalului Petain poate fi influenţată în această direcţie, după ce el a încercat nu fără energie să îndrepte spre alt drum problematica Franţei şi importanţa ei colonială. Măsurile pripite luate de Anglia, care au condus în special după luptele de la Oran, Dakar şi Libreville la o tensiune anglo-franceză au întărâtat extraordinar dar nu au distrus complet perspectiva unei reîntoarceri a Franţei către „antanta cordială". Nici chiar însărcinaţii domnului Franklin Delano Roosevelt nu vor isbuti să şteargă devastatoarea impresie pe care a produs-o conducerii şi poporului din Franţa actuală, retragerea lipsită de glorie a englezilor din Flandra, în zilele de bătălii hotărîtoare pentru soarta Franţei după cum nu vor putea face să se uite ajutorul cu totul insuficient, pe care Franţa l-a primit din Anglia şi chiar din America în cursul acestui războiu.

INVIEREA
Săptămânal de politică şi cultură românească
Director, TOMA VLADESCU
Redacţia şi Administraţia
Bucureşti
Str. Popa Petre, 42 Et. II
Telefon: 2.38.55

IMPRIMERIILE „TIPARUL ROMANESC" S. A. Str. Sărindar Nr. 16 — Bucureşti.